

S-a enervat puțin pentru că și-au luat ce le-a trebuit, iar pe restul le-au răscolit, lăsându-le înșirate prin curtea blocului.

Cînd s-a întors acasă, aproape că s-a împiedicat de un crac de la perechea lui de blugi negri, care nu îi veniseră niciodată prea bine, dar pe care el îi cumpărase pentru că îl bătuse la cap. Mai zăceau pe jos și două tricouri cam decolorate, în care el dormea. Înainte de a le arunca, încercase vreo două tipuri de detergent. Le-a spălat la 90 de grade. Degeaba, tot n-a reușit să scoată mirosul lui din ele. Se simțea și afară, chiar dacă devenise ceva mai sălcu decît și-l amintea. Cu mîna la nas, le-a îndesat în tomberon. După ce a terminat cu dulapurile, în casă s-a făcut prea mult loc.

„La ce ne-au folosit toate troacele? Ce-o fi fost în capetele noastre să tot cărăm obiecte care nu au făcut decît să adune praful și să ne mănînce atîtea ore din viață cu alegerea lor, apoi cu plătitul, cu transportatul?“, s-a întrebat ea învîrtindu-se ca un titirez prin casă.

Tot n-avea stare. Putea mai mult. A deschis frigiderul. Nu îi plăcuse niciodată să-l curețe. Dar se afla în acel moment din viață cînd putea să facă și lucrurile care o scoteau din sărite.

Borcanele începute stăteau cumiști pe rafturi. Nu luaseră mai mult de două-trei linguri din fiecare. Urmele furculițelor rînjeau încă în dulceața

de la mama ei și în muștarul iute de la Bunica. În pasta de roșii crescuse un strat consistent de mucegai. L-a gustat. Nu era nici măcar scîrbos. Doar puțin înțepător. Din pachetul de unt mai rămăsese un cubuleț. Gălbejit și rînced. Dacă l-ar fi șlefuit cu grijă, ar fi putut să obțină o bucată comestibilă, de mărimea unui diamant. Dar n-avea chef să se complice. A făcut o pauză și a verificat e-mailul.

Îi scrisese Janina: „Ai cîștigat o Excursie împreună cu familia! Completează acum documentul atașat pentru a ridica premiul și hotărăște acum destinația sau colectează cîștigul azi Cash!!!“. I-au sclipit ochii. Nu mai fuseseră de mult într-o vacanță ca lumea. Poate venise timpul s-o planifice pe ultima. A adus pe masa din bucătărie toate ghi-durile de călătorie: Paris, Madrid, Berlin, Mexic, Lisabona, Roma. Le-a întins printre borcane și legături de pătrunjel uscate, cepe și cartofi încolțiți, sticle de vin sugrumate cu șervețele, un tri-unghi de parmezan tare ca piatra. Le-a deschis la întîmplare. Semnele puse de el, cu post-it-uri colorate, erau nemișcate. Fuseseră în toate locurile alea și acum nu-și mai amintea unde le plăcuse cel mai mult. Și unde puseseră tonele de poze pentru care au stat nemișcați ore întregi?

A verificat gețile de voiaj. Le-a șters de praf. În trollerul negru a găsit, într-un buzunar lateral,

două perechi de chiloți și una de ciorapi. Cine știe de când zăceau acolo. N-a știut ce să facă cu ele: să le pună în coșul de rufe murdare sau să le arunce? I le-a arătat, dar nu s-a sinchisit. Ca de obicei, a trebuit să ia singură decizia finală. Pentru început le-a pus într-o pungă de plastic. Era vina ei, cum dracului le uitase acolo când despachetase bagajele? Dovada neglijenței ei trebuia păstrată.

A deschis congelatorul. Stratul de gheață depășise grosimea normală. Cîteva frunze de busuioc și un mănunchi de rozmarin se imprimaseră pe pereții de zăpadă. I-a plăcut atît de mult, că ar fi vrut să nu-l mai dezghețe niciodată.

Nici nu-și dăduse seama că, în timp ce dormeau liniștiți, la ei în casă începuse era glaciară. S-a uitat pe fereastră la mașinile care treceau pe stradă și claxonau isteric. La oamenii care împingeau cărucioare cu copii frumoși, ieșiți din iarnă. Habar n-aveau că trec la o distanță fatală de un pericol iminent.

Whirlpoolul matusalemic, cumpărat gata reforbișat, rezistase eroic la toate schimbările. Mutările. Plecărilor. Bîrnia în continuare și avea becul ars. A luat un lighean cu apă caldă și l-a frecat cu îndîrjire.

Dezinfectare. Spălare. Albire. Lustruire. De acum încolo n-o să mai cumpere mîncare și, probabil, o să gătească din an în Paște. N-o să-l mai încarce

cu poveri inutile. I-a promis și că o să aibă grijă de el și o să-l păstreze, ca pe orice templu, curat.

Chiar dacă el nu s-ar fi așteptat, ea a chemat și zugravii. A găsit doi bărbați serioși, de la țară. Un meșter și un ucenic. Băieți buni, docili, care s-au uitat la ea cu înțelegere cât au lucrat. Au stat cu totul trei săptămâni. Zi de zi, inclusiv în weekenduri. Au întreat-o ce vrea. Le-a zis că, pentru început, trebuie să rîcîie pereții pînă la cărămidă. S-au conformat. Au jupuit, în liniște, toate straturile de tencuială. Nu vorbeau între ei și nici cu ea. Le-a făcut de mîncare. Două mese reci și una caldă. Ciorbă și felul doi. Au băut pălincă la început și bere după. Dădeau peste cap tăria și li se dezlegau limbile: „Doamnă, vă place cum iese, sînteți mulțumită?“. Le-a zis că o să-și dea seama abia la sfîrșit, cînd o să termine totul și o să vadă cum e să trăiești într-o casă veche, dar cu pereți noi, buni și drepecți.

Nu s-a tocmit. Cît i-au cerut atît le-a dat. Într-o marți, pe la prînz, oamenii și-au strîns gălețile în care făcuseră glet, trafaletii, pensulele, au luat sacii cu materialele nefolosite și au plecat. Înainte de a ieși pe ușă, i-a rugat să o ajute să pună masa la locul ei, în mijlocul camerei. S-au opintit și pînă la urmă au reușit. Au fost curioși să afle cum o căraseră pe scări. Le-a spus: „El s-a încăpățînat s-o urcăm singuri și încă mă mir că nu ne-am rupt șalele“.

Acum, pe undeva, îi dădea dreptate. Le trebuia ceva solid. De asta crede că el a ales cea mai grea masă din magazin. În caz de cutremur sau de alte nenorociri, e bine să știi că există un obiect de mobilier în casă care te poate adăposti. Acolo te refugiezi, stai cuminte, îți ții răsuflarea și aștepți. Să mori sau să trăiești.

Îi e limpede acum că masa nu se va mai urni niciodată de aici. E piesă de bază la priveghiul lui. Plecarea propriu-zisă a amînat-o. Mai are nevoie de puțin timp.

„Poți să și rîzi dacă-ți dă mîna“, i-a spus în urmă cu cîteva zile.

Cea mai mare problemă rămînea în continuare partea cu îmbrăcatul. Nu se descurca deloc cu costumul. Nu știa ce să-i caute, n-avea în minte nici un model. În ce i-ar sta cel mai bine? N-ar fi vrut să fie nici prea pretențios, dar nici ceva șters și banal. Era vorba totuși de o ocazie specială.

Pînă la urmă o să-i vină o idee, n-o să mai poată tărăgăna multă vreme. Umbla prin magazine și se uita ore întregi la hainele croite pentru nunți și sindrofii. Era prima dată în viață cînd o interesa cu adevărat. Vorbea cu vînzătoarele, cerea informații, pipăia materialele, citea etichetele cu atenție. Ar fi avut nevoie de o stofă de calitate și un croi care să pice bine, indiferent cum îl așază.

I-ar sta pe creier să descopere, după ce îl îmbracă, că face dungi și se șifonează. A mers deseori în recunoaștere, prin aceleași locuri, fără să cumpere nimic, încît a început să pară suspectă. Va trebui să-și lărgească zona de cercetare și, la un moment dat, să-i aleagă niște haine și să-l pregătească.

În schimb, a aranjat pachetele pentru pomană. A luat de toate. A pus o felie de șuncă, un ou fiert, un triunghi cu brînză topită, o chiflă, un pahar de plastic plin cu colivă, o cană. După ce le-a făcut și bucătăria arăta ca un pom de Crăciun, pe primul și l-a dat pentru sufletul ei și a zis bogdaproste. L-a desfăcut și l-a mîncat.

A mestecat încet. A fost bun. Nesănătos, dar foarte gustos. Și-a dat seama că îi vine tot mai des să cumpere prostiile la care renunțaseră cu ani în urmă. La ce bun? El nu mai poate să-i răspundă, ea nu se mai obosește să întrebe. Gata, s-a hotărît, nu mai împarte nici un pachet. O să țină pe masă toate pungile aranjate frumos și o să le desfacă una cîte una, în fiecare seară cînd o să-i lipsească. Și-o să zică tare și apăsător: să fie de sufletul răposatului! Poate el o să simtă o furnicătură ca o gheară în piept, dar n-o să știe de unde vine, o să stea liniștit și o să aștepte să treacă de la sine, ca și altădată. Ea o să-l bată la cap: „Și unde te doare? Cît de tare?“, așa cum își